

Isten markában...

A ferences atyák tizenegy éve vezetik a genfi magyar katolikusok hitéletét

A mi kis genfi magyar katolikus közösségünk talán joggal érezhette úgy, mintha a Jóisten egy kicsit a markában is tartaná. Lelkiéletünket több évtizeden keresztül előbb velünk, majd a közelünkben élő magyar pap irányította, így állami segítség nélkül is a lelkipásztori tevékenység biztosítva volt, Genfben és Lausanne-ban egyaránt. Aztán 2009-ben váratlanul kezdtünk kicsúszni a védő ujjak közül, hirtelen katolikus pap nélkül maradtunk.

Egy bő félévig Magyarországon tevékenykedő verbita atyák segítségével folytathattuk hitéletünket, és bár ez az időszak igen színes volt (magyarul tökéletesen tudó két lengyel és egy indonéz (!) pap járt ki hozzánk), tudtuk, hogy ez csak átmeneti megoldás lehet. De az Isten minden szükségét szenvedőnek kezet nyújt, igaz csak kevesen veszik ezt észre. Így kapott utánunk is, berni közvetítéssel utat találtunk az esztergomi ferences rendi papokhoz, és 2010 február 20-án Árpád atya öles termete megjelent a Cointrin-i reptér kijárójában.

És kialakult az a lelkipásztori rendszer, ami akkoriban rendkívül szokatlan volt, de mára Európában és talán szerte a világban ez lett a bevett szokás a diaszpórában élők támogatására. Szeptembertől júliusig havonta kétszer iderepült hozzánk egy-egy ferences pap, vártuk a repülőtéren, megszállt egy családnál, elvittük a misékre (Lausanne-ba majd másnap Genfbe), majd hazarepült. A papjaink Budapestről, Szombathelyről, Sümegről, de főleg Esztergomból jöttek, jó kis logisztikai feladat volt félévre előre megtervezni, ki, mikor jön (hogy olcsóbb legyen a repülőjegy), kinél száll meg stb... Ez remekül működött, e tíz év alatt talán kétszer-háromszor maradt el mise, váratlan betegség vagy pl. az izlandi vulkánkitörés miatt.

És jöttek a ferences papok, a leggyakrabban Árpád atya, Pál atya, János atya, néha még Milán atya, de egyszer-kétszer még tábori pap is akadt. Biztonságot, stabilitást hoztak az életünkbe és új szint, mert mindegyik papunk más egyéniség. Tanítanak/tanítottak is papi hivatásuk mellett, ki matematikát, ki földrajzot vagy történelmet; széles látókörrel rendelkező emberek, akik mindennap megélik a rend Pax et bonum jelszavát. Ahogy említettem, mindegyik papunk más, mert van, aki mély történelmi távlatokat érint, van, aki pragmatikusan praktikus, és van, aki pengeéles logikával kalauzol hitünk rejtelmeiben; de hogy milyenek is igazából a mi papjaink, arra had meséljek el két kis történetet.

X atyát vártam reptéren, hogy elvigyem a szálláshelyére. Azon kevés téli napok egyike volt, amikor jócskán mínuszba csúszott a hőmérő higanyszála, és lám, megjön a mi papunk, felső vastag ruhája csak egy pulóver, semmi más. Bizonygatta, hogy ne aggódjam, nem fázik. De a szállásadók egy szép kiskabátot erőltettek rá, abban vittem ki vasárnap a repülőhöz.

Mit ad Isten, két hét múlva pont nálunk szállt meg ugyanez a pap, így megint én vártam. Megismétlődött a már átélt jelent: a kinyíló ajtóban ugyanaz a pulóver jelent meg.

- Hát hol maradt az a kabát?

- Valakinek sokkal nagyobb szüksége volt rá!

Y atyával beszélgetünk a Lausanne-ba vivő úton. Kérdezem egy ismerősről, akit a sors vezető helyzetbe hozott, hogyan boldogul?

- Nagyon ügyesen. Talán az az egy kis gond van vele, hogy mindent, de mindent meg akar oldani ő maga, pedig hagyni kellene a Jóistenre is valamit.

Hát, hogyan szerettük volna meg a papjainkat, ahogy eddig is emlegettem, a “mi papjainkat”. A lelkipásztori feladatokon túl (a misézés mellett például: jegyesoktatás, esketés, temetés, beteglátogatás vagy elsőáldozásra való felkészítés) a közösségünk aktív tagjaivá váltak, besegítettek a nemzeti vagy egyházi ünnepek megrendezésében, és a hagyományos Szent László-napi búcsúinkat sem tudtuk volna már megszervezni az “esztergomi kontingens” segítségével.

Emlékezetes zarándokutak jöttek egymás után és lelkigyakorlatok, sőt még közös kirándulásokat is szervezhettünk; máig emlegetjük azt a felvidéki túrát, ahol maga Árpád atya volt az idegenvezetőnk, de ott voltunk Esztergomban a 80 éves Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium ünnepségén is.

A mi kis közösségünk oly sokat kapott a ferences papjainktól, érthető tehát ha szerettük volna méltó módon köszönteni őket kapcsolatunk 10. évfordulóján, ami dátum szerint 2020 február 20-án lett volna. Tervezgetni is kezdtünk tehát jó előre, hogyan és mikor lenne a legalkalmasabb, mert meg szerettük volna hívni Genfben mindegyik ferences papot, aki valamikor is nekünk misézett. Sízűnetben nem lehet, húsvét táján a legtöbb pap nem jöhet, maradt tehát a tervezett búcsú dátuma, az lesz a legjobb, és akkor majd a búcsúval egybekötve egy szép ünnepséget tartunk.

A sors közbeszólt, új vészhelyzet támadt a világban, nem lehetett ünnepelni, de ki is gondolt volna ünneplésre, amikor rokonok, barátok, ismerősök életéért aggódott mindenki. Elmaradtak az utazások, hosszú évek után fájoan furcsa volt pap nélkül, misék nélkül, a közösség nélkül élni. De lám, milyen igaz, ha a Jóisten becsuk egy ajtót, akkor kinyit egy ablakot. Csak észre kell venni ezt az ablakot és meg kell ragadni az alkalmat: internetes miséket kezdtünk szervezni.

Már elég régóta lehet interneten szentmisét követni, de hadd legyek egy kicsit büszke magunkra, különösen a közösségünk hölgytagjaira, akik mindezt kitalálták, mert a mi internetes szentmisénk teljesen egyedi. Engedélyt kértünk és kaptunk, hogy két-három fő a templomunkból jelentkezzen be a mise idejére, ők énekelnek, harmóniumon játszanak. A miséző pap (leginkább Árpád atya) Sümegről vagy Esztergomból celebrál, a hívek pedig interneten követik. (Szinte hihetetlen, de volt, hogy négy országból is csatlakoztunk!) Aki felolvassza a szót, különben mindenki némított mikrofonnal vesz részt a misén, amely ha nem is adja teljesen vissza az élő szertartás hangulatát, de működik, hiányt pótol és összetart, hiszen olyan jó az ismerős arcokat újra látni és együtt hallgatni a szentmisét. Aztán a sikeren felbuzdulva léptünk megint egyet, és elkezdtünk internetes bibliaórákat is tartani.

Amikor erre a cikkre készülődtem, körbekérdeztem a genfi katolikus közösségünk tagjait a ferences papjainkról. Mi több, a ferenceseket is megkérdeztem arról, hogy ők hogyan élték meg ezt az akkor tíz, mára már tizenegy esztendő. A kapott válaszok összefésülése hosszabb terjedelmű cikket eredményezne, ezért most csak egy válaszból idézek. Bölcs barátunk mondta, hogy az elmúlt tíz évben közösségünk összetétele gyökeresen megváltozott. Sok régi hívőtől kellett elbúcsúznunk és sok új fiatal jött ide a Kárpát-medence országaiból. Lelkipásztoraink mintha eljöttek volna a távol legelésző bárányok után...

Rendkívüli idők rendkívüli megoldásokat hoznak: ferences papjaink interneten keresztül is össze tudják terelgetni báránykáikat.

Amíg ez a válság tart addig ünneplésre gondolnunk sem lehet, de legalább ebben a kis cikkben megpróbáltam úgy írni a mi papjainkról, ahogyan a közösségünk gondol rájuk: tisztelettel, szeretettel, hálával.

Adná a Jóisten, hogy ferences barátainkkal együtt még soká érezhessük a keze melegét!

Tüzes Péter